

Taula de diàleg, eina o parany?

written by Agora Cerasus | 15 de setembre de 2021

Davant d'una taula de diàleg de veritat hi seu qui té possibilitat de guanyar alguna cosa o qui té por a perdre'n..., per a minimitzar les pèrdues.

Catalunya es troba davant de l'opció de seure-hi per guanyar, però Spain no es troba davant de cap d'aquestes alternatives i, en conseqüència, no té la necessitat de seure-hi i no vindrà mai a negociar-hi (Spain no contempla cap possibilitat de pèrdua).

Si l'Estat seu a la taula de diàleg ho farà forçat i, evidentment, no ho farà amb voluntat de negociar. Seure a la taula de diàleg no és sinònim de negociar. Encara que pot seure-hi simulant que negocia, per treure'n un profit:

A) Per fer perdre el temps als independentistes i intentar que baixi el suflé.

B) Per aparentar normalitat i la fi del problema català davant la mirada mundial i de l'UE.

C) Altres de l'imaginari de la "meseta".

Tal com es va desenvolupar la taula de diàleg va ser un parany, per no dir una ensarronada en la qual no hi hem de tornar a caure. L'Estat va fer com si s'hagués reunit de veritat la taula de diàleg. Tothom va poder-hi veure a les primeres autoritats de Catalunya "formalment" negociant (amb taula pel mig i tot) amb els representants d'Spain. Va semblar davant d'Europa i de tot el món que el problema català estava en vies de solucionar-se. Va ser un gol en tota regla que ens van ficar. Fer seure a Spain a la taula de diàleg no va ser un triomf com diuen alguns dels nostres polítics. Pensant en clau

interna pot haver donat avantatge (partidista) a molt curt termini, però a la vegada s'està assumint el discurs de Spain. Ara bé, l'objectiu és la independència, no una taula de diàleg. Cal recordar-ho.

Catalunya no és una vila envoltada per tropes enemigues sense cap possibilitat de guanyar la batalla, com per demanar, suplicar i intentar negociar com sigui per intentar que les pèrdues siguin mínimes i almenys salvar la vida de tots i si pot ser sense presoners. Catalunya no ha de demanar la taula de diàleg, sinó que ha de fer el que sigui necessari perquè l'altra part la demani: mitjançant la mobilització popular, la desobediència civil i fins i tot la inestabilitat política amb eleccions contínues per no formar Govern a la Generalitat. Això farà que la qüestió catalana torni a l'àmbit internacional i, sobretot, no agradarà a Europa, que potser no deixarà el control dels seus fons al "gobierno" de Madrid.

D'aquesta manera Catalunya partirà d'inici d'una situació avantatjosa en la negociació, ja que encara que Catalunya tingui la raó en el conflicte és en una situació de debilitat perquè no tenim la força bruta necessària per imposar res, ni la llei que ens empari en el seu ús com sí que té un estat. Intentar enfrontar-nos a l'Estat amb les seves armes és una batalla perduda.

Per això es fa necessari una figura que farà d'àrbitre, si més no perquè no hi hagi abusos de la part forta en la taula de diàleg. Tot i així, la nostra posició és prou dèbil perquè mai no puguem aixecar-nos de la taula de diàleg, ni tan sols, com a estratagema, fer com si ens aixequéssim, perquè hauríem perdut l'oportunitat d'aprofitar la taula de diàleg com a eina.

Per això en aquestes negociacions hi ha uns aspectes imprescindibles:

– Cal un relator. Sense relator no hi ha negociacions en

sentit estricte, és una *conditio sine qua non*. Sense relator no hem d'avançar més enllà de les formalitats inicials, no hem d'entrar en el fons de la qüestió. I s'ha de considerar negociació des de la primera paraula, inclosa la salutació o dir com serà la taula, les cadires ... Sense relator, la taula de diàleg seria una joguina per a Spain, faria el que volgués, ja que està en una situació superior. Hem de tenir en compte que a l'estranger amb àrbitre imparcial anem guanyant totes les partides.

– És necessari un calendari, abans d'entrar en les negociacions en sentit estricte. Unes negociacions sense calendari serien per Spain una altra manera de no arribar a cap port mai de la vida, una altra manera de jugar amb els independentistes.

– També és necessari que a les negociacions no hi vagin les primeres espases, ni cap persona coneguda ni que es pugui identificar amb Catalunya. Els nostres líders en cap cas aniran a la taula de diàleg. I mai no es deixaran fer fotos o sortir a la premsa amb l'altra part si no s'ha firmat cap acord que ens reconegui la independència. Només hi aniran per signar l'acord, però mai abans.

Creiem que la lluita per la independència en un entorn de la UE i en el segle XXI, no es farà per mitjà de la força, sinó per la raó. Però no serà suficient amb explicar la veritat i que la llei estigui del nostre costat, sinó que serà fonamental guanyar el relat. Per això és tan important que la taula de diàleg respecti aquests paràmetres (si volem guanyar el relat).

Fins ara no hem pensat que hi hauria negociació sobre el fons de la qüestió (la independència). Però si hi ha una autèntica taula de diàleg, si hi ha negociacions en sentit estricte, hem de fer-nos la pregunta de què ens pot oferir Spain. Com que res no ens farà canviar i deixar de banda l'objectiu de la independència, no hi ha res que ens pugui oferir; haurem de

comprar-la (però això serà una altra història).

En conseqüència:

A) Spain mai no vindrà per voluntat pròpia a la taula de diàleg i menys amb ànim negociador. Com que no té res a negociar, no té res a oferir davant les nostres peticions, no pot negociar.

B) Si Spain seu a la taula no negociarà amb bona fe. Spain sap que Catalunya, només amb el fet de seure, ho té tot guanyat. Catalunya té la raó, l'ordenament jurídic i la jurisprudència del seu cantó.

C) Spain es comporta com si estigués en guerra (recordem l'1-0) i Catalunya ha de fer el mateix, estem en guerra i ens hi va la vida i en aquest món, la posada en escena és vital.

D) Spain mai no compleix res. En conseqüència (si no compleix), hem de garantir que quedi acreditat l'incompliment i per això cal un relator.

Es pot dir que la taula de diàleg és una eina per arribar a la independència. Però també es pot dir que es pot convertir en un parany fatal per als interessos independentistes.

Cal estratègia!